

Viorel Gh. Tăutan - 80

Supliment al revistei

Caiete Silvane

Revistă de cultură

Viorel Gh. Tăutan - 80

Supliment al revistei

Caiete Silvane

Revistă de cultură

ISSN 1454-3028

on-line: ISSN 2247-7365

Adresa redacției: Zalău, Piața 1 Decembrie 1918, nr. 12,
Sălaj, România; Tel./fax 0260/612870;
e-mail: caietesilvane@yahoo.com; www.caietesilvane.ro

Revistă de cultură editată de Centrul de Cultură și Artă al Județului Sălaj,
sub egida Uniunii Scriitorilor din România, Consiliului Județean Sălaj,
a Consiliului Local și Primăriei Municipiului Zalău.
Supliment al revistei „Caiete Silvane”, realizat cu sprijinul
Centrului de Cultură și Artă al Județului Sălaj, aprilie 2023.

Editor: **Daniel Săuca**

Corectură: **Oana-Maria Barariu-Săvuș**

Tehnoredactare: **Alexandru-Bogdan Kürti**

Responsabilitatea pentru opiniile și calitatea materialelor publicate
revine în întregime autorilor.

Nu primim la redacție decât materiale culese în format electronic,
cu respectarea normelor ortografice în vigoare.

Revista „Caiete Silvane”
este membră a
Asociației Revistelor,
Publicațiilor și Editurilor (ARPE)

Tiparul realizat la
Centrul de Cultură și Artă al Județului Sălaj,
Adresa: Zalău, Piața 1 Decembrie 1918, nr. 12,
Sălaj, România; Tel./fax 0260/612870

1943

Atunci nu știam cine pe cine ucide
și de ce mugurii se ivesc urlând
dureros de sub scoarța zăludă,

nu știam cine pe cine scoboară
și de ce bulgări albi frâng aripile
singurului mesager dintre lumi,

nu puteam să prevăd despărțirea
cu cele o mie și una de măști
dintre *a fost* și *este*, ideal și real,

vor fi plâns ursitoarele în plină zi
profețind bubuitul galactic unic,
explozia incestuosului final,

când Totul s-ar pierde tumultuos
într-o partidă de-amor cu el însuși.

O poveste gene-a-logică

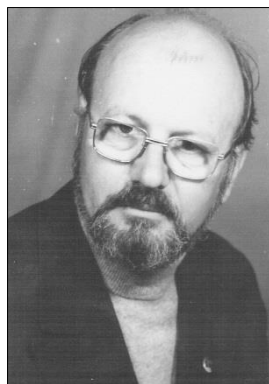
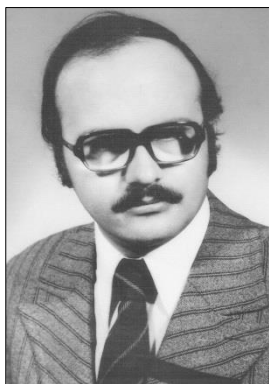
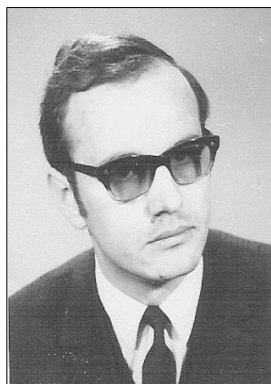
Pe-al tatălui meu tată nu l-am cunoscut,
îl sigilase între sprâncene, cu potcoava copitei
din spate, calul său mândru și năvălaş,
– prea insistentă-i fusese biciuirea –
nechezând ascuțit, și-a pedepsit stăpânul
să plece cu patru ani înainte de-a sosi eu în
atmosfera terestră, spre a-i purta prenumele,
n-a apucat să mă așeze pe genunchii săi,
să-mi înșire întâmplări din istoria familiei
ascunse printre ramuri în arborele-i stufos.

Bunicul meu matern avusese dreptate,
omul să mulțumească pentru tot darul primit
de la Dumnezeu, să-și supună speranța
fiecărei situații, acceptând orice experiență,
încercat de stăpânul său unic și-al tuturor.
Inutilă, împotrivirea face parte din poveste!

Am fost eu în trupurile străbunilor purtați
prin epidemiile acestei lumi flagelate de viață,
sau ei au ajuns pe-aceleași căi în relieful sculptat
pe chipul meu din oglindă? Văd adn-ul unic
cum trece prin verigile neamurilor, amintiri
corozive despre ciumă, holeră, gripă spaniolă,
sida, ebola, cancer, infarct, accident de circulație
rutieră, navală, aeriană, taifun, tsunami, paranoia,
toate iscând izolarea, ori singurătate în doi, în trei,
în trib – gintă – popor – națiune
(câte nu-ți trec prin gând în vremuri de pandemii!)

„sunt singur și mă duce-un gând/ spre locuințele
lacustre”, mi-e somn și nu aș dormi, îmi este dor
și nu aș dori, iubesc de sunt iubit sau nu,
declar pe propria-mi răspundere în timpuri
pan-demice, pan-slavone, pan-creatice, pan-alpine
pan-anton, că zeul pan îmi speculează pan-ica!

Covid-19 este noul coronavirus,
bacterie, spontan, incontrollabil, dirijat, adulat,
conspirat, gerontofob, omnifob, totuna,
prea multe semne de punctuație, enumerații și,
iată unde ne aduce protecția prin izolare!

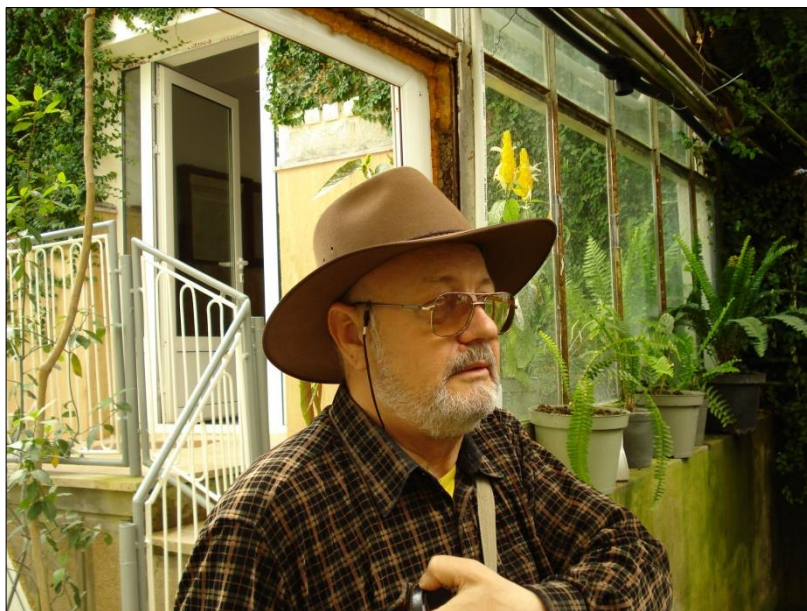
Autobiografic, pe scurt

Doamne, ce frumoase vremuri!

2 decembrie 1963. Împliniseam 20 de ani la sfârșitul lui aprilie.

Terminasem stagiul militar obligatoriu. Penultima generație cu doi ani de stagiu. A noastră a mai făcut o lună și jumătate de munci agricole în fermele din jurul Brăilei (Urleasca, Maxim Gorki), plus două săptămâni în Aplicație pentru ofițerii studenți ai Academiei Militare. Altfel, ar fi trebuit să fim lăsați la vatră („liberați”) în 2 octombrie. Revenit acasă, mă angajasem cu toată energia vârstei, cu entuziasm dezlănțuit, în activitatea artistică și cea sportivă.

Atunci când mi-a fost aprobată cererea de angajare la Clubul Sindicatului CFR Jibou, imediat după venirea acasă, pe post de bibliotecar și responsabil de club, șeful Gării și cel de la Depoul de locomotive, mizașeră pe asta.

Eram cunoscut în oraș, ba chiar și prin împrejurimi, pentru aceste calități ale personalității mele. Solist vocal, dansator, membru în trupele de teatru, în grup satiric („*brigadă artistică de agitație*”) ale școlii și casei de cultură; alergător în cursele de 3.500 de metri...

Turnee, competiții, festivaluri...

Îi mobilizasem în jurul meu pe câțiva dintre prietenii din oraș, colegi de pasiune, de scenă adică, plus doi, trei angajați tineri de la depou. Încropisem o trupă destul de numeroasă pentru un prezumtiv spectacol de estradă. Îmi probasem anticipat talentul de „regizor” punând în scenă un montaj literar-muzical dedicat zilei ceferiștilor (16 februarie).

Agream lucrul în echipă. Am alcătuit scenariul împreună. Momente de satiră și umor, cântece de muzică ușoară, cântece de petrecere, canțonete, soliști instrumentiști. Repetițiile aveau loc în sala mare a clubului, unde era amplasat și unul din cele cinci sau șase televizoare câte erau în oraș. Verdictul final îmi aparținea. Îl avusesem Maestru pe ilustrul profesor Octavian Mocanu.

Împreună cu fiul său, Florin Mocanu (solist vocal, momente vesele), Lia Pop (solistă vocal), Tibor/ *Tibi*/ Kállai (acordeon), Elisaveta/ *Veta*/ Bobonete (solistă vocal), Tiberiu/ *Tibi*/ Kompó (chitară), Ioan/ *Nelu*/ Bălănean (tobe și solist vocal), Alexandru/ *Sică*/ Lazăr (momente vesele), Alexandru/ *Puiu*/ Gârbouan (contrabas), Marin-Cornel/ *Șarli*/ Andreescu, Rodica/ *Rodi*/ Cîrțu, Elisabeta/ *Veta*, *Beti*/ Ungur... și toți ceilalți, ce distracție! Cât angajament! Repetiții, tenis de masă, șubah, șah... glume, bancuri... Haz! Camaraderie/Prietenie!

Spectacole în oraș, cât și la căminele culturale din comunele învecinate!

Succes, aplauze, felicitări!

Bal!

Pentru că, după terminarea spectacolului, urma dansul. Mica noastră orchestră cânta până când unul dintre instrumentiști, care nu putea fi înlocuit, adormea pe scenă ostenit împreună cu instrumentul său. Și nu era de vină doar oboseala.

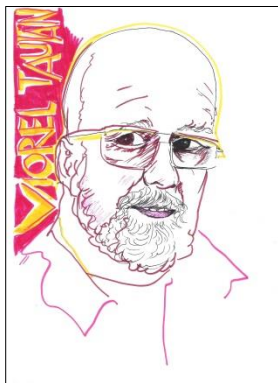
Florar

Bătrânul cătărat pe umerii mustelii
 își privește clipele într-un ciob de apă
 ondulându-și cu degete înmuiate
 sprânceana.

Știu eu, doamnă, cum îmbătrânește
 anotimpul ținându-ne de mâini!

Va ploua curând, spune mănișos,
 va ploua toată ziua,
 iar la noapte frații mei
 mă vor îngropa sub dărușii în Florar.

Bărel Tăntan

În mod obișnuit, Îngerul de pază se mișcă lent
în jurul formei pe care Marele Arhitect a plămădit-o
pentru sufletul-chiriaș, ante-purificat în acest scop,

trupul este locuință perisabilă, îndrăznesc să zic,

Nici astăzi nu pot ști dacă și cum o fi traversat
genomul inițial și anonim materia cronofagă
ducând în spinare fructe de arbor genealogic,

trupul este locuință perisabilă, efemeră,
cu mansardă, se poate spune... se poate spune!

Dialogăm telepatic mai ales noaptea, mirați peste
măsură de absența armoniei până și în construcțiile
androgine – efect al soluțiilor mereu antinomice.

trupul este locuință perisabilă, deci efemeră,
ades, mansardele sunt prost mobilate, nu-i așa...

Prietenia reciprocă este o noțiune absurdă,
îmi comunicase deunăzi, văzându-mă pierdut,
a fost cel mai adesea un ideal intangibil și sec.

trupul este locuință perisabilă, deci efemeră,
definită și ilustrată subiectiv, trucat, mansarda.

Devorator, nesățios, resentimentul zămislit din
păcatul trufiei, al egoului exacerbant, al culturii
neasimilate suficient, duce spre tărâmul nimănui.

Restul este legendă, mit, poveste, sau cum le mai zicem...

Poemul certitudinilor incerte

Iată ce vă pot spune, prieteni și ne-prieteni ai mei,
în vremea ultimelor (irepresibile) hiene cronofage
cocoțate pe baricada acestei după-amiezi de iarnă primă-
văratecă, supranumite TreizecișiUnuDecembrie
DouămiiDouăzecișiDoi, doar în cronica celulelor mele
cerebrale, ocupate exhaustiv cu organizarea unui bal
în cinstea celebrului Covid19, după armistițiul
predictibil cu vicleanul Vaccin în trei volume,
apocaliptic în felul său, în epicentrul micului meu cosmos,
mai vast decât incomensurabilul univers din jurul
planetei Terra – patria noastră, laboratorul neuitatelor unice
experimente genetice, executate de El, Cel Care Este,
(folosind vreun incipit nominal, tastatura nu-mi permite
decât majuscule; cum altfel să-mi revendic educația de facto
creștină în deplinul său conținut ori înțeles?)

Pe Străbunii noștri mușcatu-i-au viermii ereziei, ademeniți,
cum vă zic, pe furiș către tărâmul mirific unde prind veșnicie
izvoarele celor patru fluvii peregrine, dacă smeriți veți fi citit
în sfinte scripturi; din tainica țară Nod, Cain își găsi pereche,
spre a începe o nouă istorie împetrișată cu numeroase neamuri,
azi anonime, pornite-n concentric urcuș către tărâmurile străine,
cum multora însăși Edenul le fusese până atunci interzis,
doar în Atelier-Grădina experimentelor de început n-au
cutezat să încerce intrarea, aflaseră din toate canalele de știri
povestea părinților săi, în egală măsură naivi și curajoși,
ce trist!

Istoria acelu edenic popor începuse cu adulter și fratricid, erori pre-apocaliptice de lungă istorie și prestanță profană, sculptate în litere încă din timpul întâiului șarpe. Precum un ghem uriaș cât planeta albastră din constelația geamănă, văd astăzi adunate în palmele Mamei Terra testamentele artiștilor răsfățați de muze, la un loc – anonimi ori celebri, orgolioși ori cinici, blajini ori violenți, prea des ademeniți ai eternizării prin întoarcere la celula primordială, când s-ar fi cuvenit să împartă același tort ca între amici, ghemul scripturilor, al sunetelor melodice, al culorilor de paletă, cine va reuși, vrednic fiind, să-l deșire? Cine va croșeta scara?

*„Îmi pare că m-a înscris cineva printre norocoși,
apartțin unei minorități disipate de-a lungul
și de-a latul tărâmului galactic al fâgăduinței,
opțiunea stă în genomul perechii primordiale,
pentru că ar fi ales nesupunerea în culisele aparentei
obediințe, pe cine pot păcăli manifestându-mă
vizibil cu doze variabile de ostentație?...”*

Nu mai știu când am început să scriu aceste, hai să le zic, versuri. Mă ambiționam să cred că pot fi fericit, asta după ce conștientizasem despre ce era vorba: „Doamne-Doamne” îmi dăruise talent. Așa le-a zis părintele paroh părinților mei, observând manifestările-mi artistice spontane la orele de religie, distinsa și respectabila noastră învățătoare din școala primară și excepționalul profesor de muzică, în etapa gimnazială, la pregătirea spectacolelor de estradă și cor (m-a desemnat solist al corului de copii ai școlii). Profesoara de limbă și de literatură mi-a zgândărit tentația de a scrie compuneri marcate de biografism. Rudele și prietenii de familie mă felicitau, părinții mei erau mândri de harurile fiului lor și de opiniile celorlalți. În mugurea, în florea, dădea rod și se consolida în propriu-mi subconștient o a doua personalitate,

Caiete Silvane

bazată pe convingerea că avuseseră toți dreptate. Aducea bine a infatuare. Nu e nicio bucurie, sau vreun avantaj, să fii unicul copil al părinților, și mă tenta mereu să scap de grija lor exagerată, mă fofilam, un cuvânt nu prea elegant (argou), folosit însă pe scară largă în diverse straturi sociale. Îmi găsisem ascunzișuri, ba în podul casei, lângă luminator, ba în hambar, unde îmi încropisem o ascunzătoare construită din baloturi de paie, ori în dosul tufelor de agrișe și de coacăze roșii din livada familiei. Riscam să devin mitoman, dar nu se întâmpla frecvent. Citeam mult și neîndrumat, adică necontrolat. Doar mama a început să-mi verifice lecturile, în perioada puberală. Mai târziu, am întreat-o de ce fusese atât de severă. Mi-a mărturisit că așa îi sugerase profesora de limba rusă. Ai mei începuseră să se familiarizeze cu disparițiile mele intempestive, mai cu seamă tata; el „intrasese în joc” de la început, îmi căuta tiptil ascunzătorile și, atunci când mă găsea, mă dojenea cu ton prietenos. Nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată pe numele diminutival extrem, Relu(cu), așa cum mă apelau mama și ceilalți membri ai familiei. Îmi zicea: „Hai, *dragu' tatii*, că avem nevoie de ajutorul tău!”

Meditație

neîncetat
între două diluvii hârjonidu-se
pești minusculi tatonează febril pietre
și încâlcesc șuvițele râului

fără încetare
salcia de pe mal croiește năucă
umbre pentru rânile deschise-ale apei
pregătind invazia nopții

dacă ai fost sau nu fericit
ai s-o recunoști vreodată?

Măcar atât

Motto: *un poem-pamflet-eseu
unui „bun prieten” al meu,
care se simte mai prost
decât știu eu că a fost*

Simți ades nevoia să scrii ceva foarte important. Un eveniment, o situație *de fapt* merit să-i lase pe unii și pe alții cu mirarea neconsolată, urmele penelor de pe antebrațe tumefiate de cutremurele interioare, sau având râșnița invidiei resuscitată; o anumită stare de necesitate lăsând omenirea fără urmă de speranță (cum ar fi întreruperea energiei electrice timp de o zi într-un areal vast al Terrei). Catastrofal!

Numai atunci ai reuși să atingi cota maximă a personalității efectiv inconfundabile. Doar astfel originalitatea te-ar învălui în mantia croită pentru oricare *deschizător de drumuri*, inițiatorul marcant al vreunei *grupări* estetice, al unei *mișcări* artistice, ori, și mai și, al unui *curent* cultural (vast salon cu geamuri generos deschise înspre *passé*, iar masivele-i uși – către *avenir*). Un nou *shakespeare*, bunăoară, un proaspăt *nicolas boileau*, un *victor hugo* sau *jean moréas*, cel puțin. Fără îndoială – primul, cel mai, excepționalul, inconfundabilul! Sau măcar un *faulkner*, acolo, sau un fel de *james joice*, de parcă *ion budai-deleanu*, *odobescu* și *liviu rebreanu* nici n-ar fi existat!

Te trezești odihnindu-ți carcasa întins pe spate în iarbă, desculț, tocmai când se face tranzitul primăvară – vară. Echinocțiul! Inițiezi, adică, un holocaust al unor populații vegetale și un altul din rândurile câtorva specimene de găze (pentru că de insecte se ocupă inițiații). Simți cum pământul respiră prin tălpile tale. Sufletele plantelor și ale minusculelor vietăți strivite își găsesc refugiu în porii epidermei in-tempestivului lor killer. Ce mai ispășire!

Dincolo de faleză, valurile întrunite într-un ansamblu vocal-instrumental intonează strident imnuri pe versurile poeților anonimi. Folesc instrumentele de os cumpărate la muzeul scheletelor celebre.

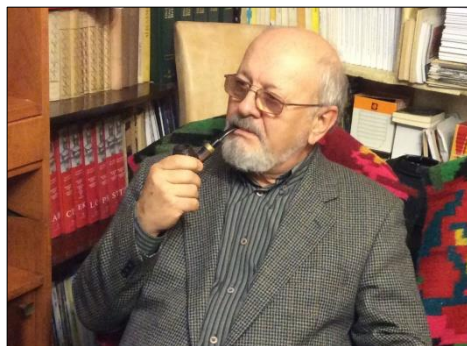
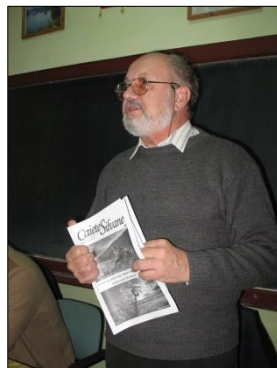
Visul apelor curgătoare se derulează în sistemul tău arterial și se împlinește în mări. Între timp, fiecare bătaie a inimii tale declanșează câte un tsunami: Revolta oceanelor, detonată de candidatura uzurpatorilor la poziția de glorie antumă!

Țipătul negării originalității așteaptă startul pe buzele intrușilor adunați în găști tocmai de nemuritorii nași ai revoltelor artificiale, numite **grupare, mișcare, direcție, curent**. Le schimbă doar scutecele, pampersii, adică esențiala substanță a formelor și perisabila formă a conținuturilor. Privești cumpăna unei fântâni abandonate în Câmpiile Elizee.

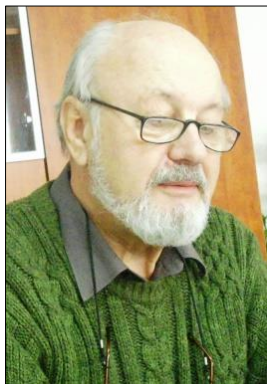
Te întrebi dacă e cazul să sperii. Orice intervenție din exterior în acest caz o socotești nulă!

Măcar atât!

(N.B.: o variantă ușor modificată a apărut în revista *Caiete Silvane*)

Întâlniri decisive?

Scriu aceste rânduri cu destul de accentuată impresie că nu interesează pe nimeni din afara cercului nostru de prieteni (gazde și invitați) cine sau care sunt personalitățile, fenomenele, evenimentele ș.a.m.d., care să fi marcat decisiv, *din perspectivă ontologică*, destinul fiecărui artist al condeiului, al penelului sau al notelor muzicale, cu atât mai mult cu cât literatura filosofică engleză, să zicem, pune în opoziție teoria cunoașterii cu ontologia. Desigur că avem în vedere, în această împrejurare, faptul că ontologia poate fi și trebuie înțeleasă ca teorie a ființei, a existenței în devenire și a condiției umane, în cuprinsul căreia se includ și se corelează unitar problema ontologică propriu-zisă și problema cosmologică privită metafizic, prin prisma cărora poate fi abordată și ipostaza antropologică.

Opinia mea are la bază dubiul cu iz auto-ironic al unuia dintre invitați referitor la dimensiunea statutară a scriitorilor, în general, și a celor prezenți, în special. (...) „Crezi oare că interesează la modul serios pe cutare sau cutare (indică două-trei persoane din anturaj) cine sau ce ne-a marcat tranșant evoluția mie sau dumneavoastră?”

Răspunsul meu i-a accentuat buna-dispoziție: „Ca sursă de amuzament amical, poate, și, într-un număr mai redus, din curiozitate sub impactul plăcerii de a ne cunoaște ceva mai bine”. Doar apostrofa amical-comică, ascunsă bine sub masca seriozității m-a determinat să răspund provocării de a-mi „divulga”, ostentativ insuficient de accentuat, impactul câtorva *întâlniri esențiale* care m-au determinat să fac din scris o preocupare aparent constantă. (...) Acest gen de întâlniri au fost, cu siguranță, un act de mobilizare așteptat în subconștient...

Însă marele impact al așa-numitelor întâlniri decisive l-am simțit în anii de studii superioare la Filologia clujeană. I-am cunoscut și am intrat, e adevărat cu intermitențe, în anturajul poeților Nicolae Prelipceanu, care m-a introdus în cercul tribuniștilor, Teofil Răchițeanu, Ion Sângerean. (...)

După terminarea studiilor superioare (1969), am intrat în slujba învățământului preuniversitar. Scriam doar pentru mine. Într-o bună zi, profesorul **Iuliu Suci**u m-a invitat la ședința Cenaclului „Silvania”, după ce îi mărturisisem că scriu poezie. Acesta a fost momentul decisiv în care m-am hotărât să-mi fac publice sentimentele concentrate în poeme stilistic eterogene... Am reînceput să citesc predilect poezie. Apoi, în 1982, l-am întâlnit pe Viorel Mureșan. Datorită lui am intrat în contact contondent cu optzecismul literar, cu precădere cel echinoxist. O lungă prietenie pe fundament literar cu accese de boemă s-a consolidat între noi. Este, cred, întâlnirea decisivă cea mai pronunțată, care m-a determinat să caut originalitatea în expresie nu numai poetică. Însă tot eterogen stilistic am rămas. M-a ajutat mult să mă feresc de pasișă, de banal, de locul comun.

Ultimul șoc benefic produs asupra-mi s-a petrecut în urmă cu circa un an și jumătate, când mi-am reîntâlnit decisiv **Muza** purtând nume de cântec. Traversam o etapă alarmantă, când nu mai știam cum să mă descurc în avalanșa de cărți care se editau peste tot în țară. Doream să citesc și să scriu despre aceste cărți și nu reușeam să clasific, să-mi realizez propriul meu top. Întâlnirea cu **Doina Ira**, pasionată de literatură, de scris, a avut darul să mă reechilibreze, oferindu-mi atmosfera de neliniște inspiratoare. Am intrat într-o competiție cu mine însumi și cu poeții tineri ai generațiilor '90 și 2000, încurajat de aceea care, nu peste multă vreme, accepta să-mi poarte numele. (...)

(N.B.: o variantă ușor modificată a apărut în revista *Caiete Silvane*, nr. 87/aprilie 2012, pp. 3-4)

Pentru că suntem dor

Poemul meu se-ndreaptă statornic înspre tine,
îmbrac iar zâmbetu-n veșmintele-i de gală,
cuprins, cum îi e felul, de-o nobilă sfială,
și speră, Doamne-al meu!, că gestu-mi se cuvine.

E rostul fericirii să-și semene candoarea
onestității-n spirit, de la Geneză-ncoace,
de când pe Terra lutul în Operă preface
Marele Zeu-Treime, ochiul Său umple zarea.

Creațiilor Sale, din carne și ivoriu,
le-a dăruit suflare, iar zestrea sfântă-n haruri
să-și împlinescă drumul spre-nalte idealuri,
atât cât le sunt date, cu titlu provizoriu.

Tu știi unde mă poartă întortocheata-mi cale,
când rătăcite silfe cearcă să stăpânească
ale muzelor daruri, speranța mi-e firească,
și-aștept doar împlinirea promisiunii tale.

Ci voi ruga lumina să-mi vie-n ajutor,
Pentru că suntem Sfera, pentru că suntem Dor!

1966 – Căpitanul de briganzi, aici alături de Alexandru Jucan și Mircea Goga, în „Doi tineri din Verona” de W. Shakespeare.

Regizor: Octavian Cosmuța, actor la Teatrul Național Cluj

Didier, în „Mașina de scris”, de Jean Cocteau, aici cu Ileana Barbu (Margot) și Al. Tăgârlaș (Maxim/Pascal); Regia: Octavian Cosmuța

Cu Györfi-Deák György, Daniel Hoblea, Viorel Mureșan și Daniel Săuca la Jibou (2007)

Cu Daniel Hoblea, Daniel Săuca și Maria Cordea la Cehu Silvaniei (2009)

Lansarea volumului „Elegia Civis Transilvaniae”, la Școala Gimnazială „Lucian Blaga”, Jibou, cu Daniel Săuca și Viorel Mureșan

La „Nord Literar” Baia Mare (2009), cu Daniela Sitar-Tăut, Gheorghe Jurcă, Radu Ghenceanu și Viorel Mureșan

Lecturi publice, Zalău (7 februarie 2011), cu Daniel Săuca, Ion Mureșan, Daniel Hoblea, Ioan S. Pop, Flavius Lucăcel și Viorel Mureșan

Lansare de carte: autor Imelda Chința, cu scriitorii Doina Ira-Tăutan și Ion Pițoiu-Dragomir (2012)

La Treznea, cu Acad. Prof. Dr. Octavian Lazăr Cosma, Doina Ira-Tăutan și Aurel Contraș

Lecturi publice la Zalău:
cu Ana Blandiana și
Doina Ira-Tăutan

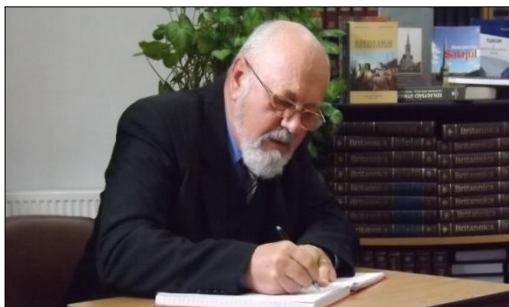
Zilele revistei „Caiete Silvane”,
cu Doina Ira-Tăutan, Zalău (2011)

Lansarea cărții de parodii
a poetului Lucian Perța (2012)

Lansarea cărții de poeme „Speranță renăscută”, autori: Viorel Tăutan și Doina Ira,
prezintă criticul Carmen Georgeta Ardelean

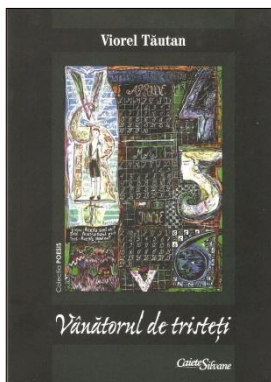
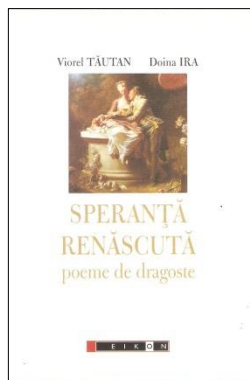
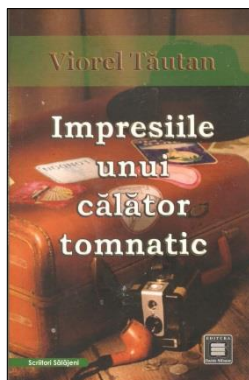
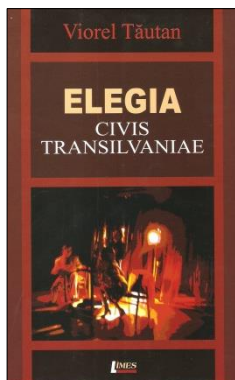
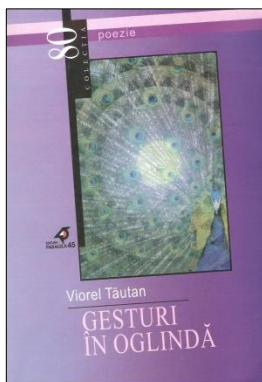
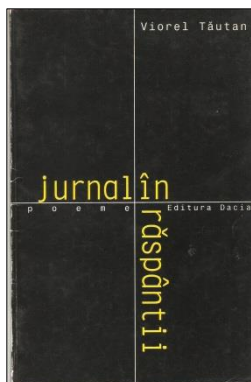
*Semnând în Cartea de Onoare a Bibliotecii Județene
„Ioniță Scipione Bădescu” Sălaj*

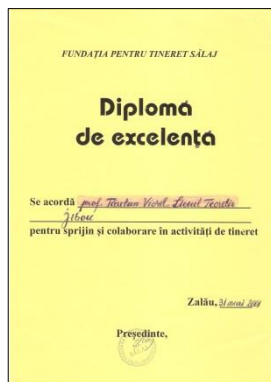
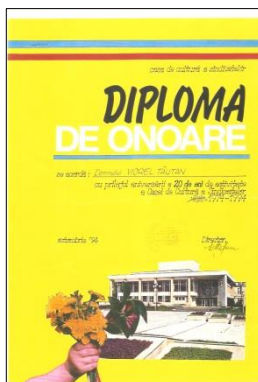
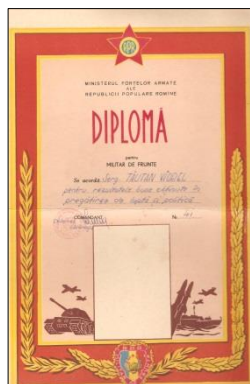
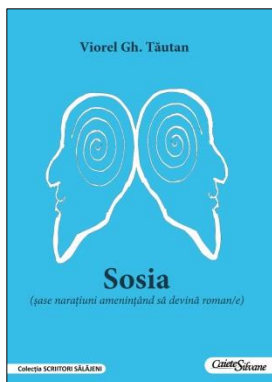

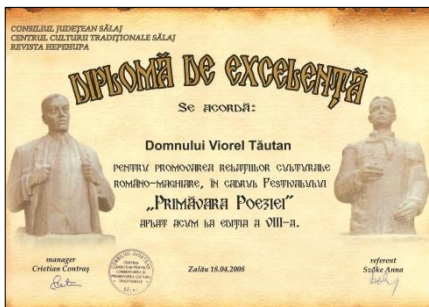
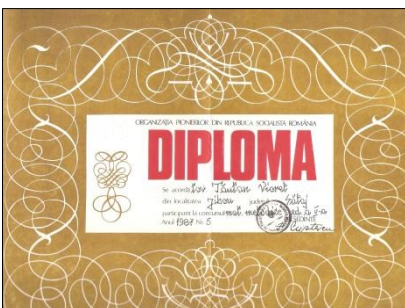
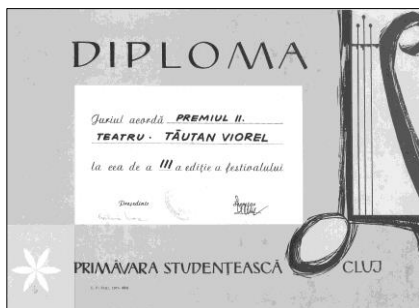
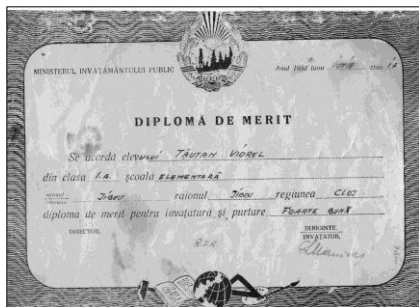
*Întâlniri la Biblioteca Județeană „Ioniță Scipione Bădescu” din Zalău,
cu Florica Pop, Horia Bădescu și Florin Horvath*

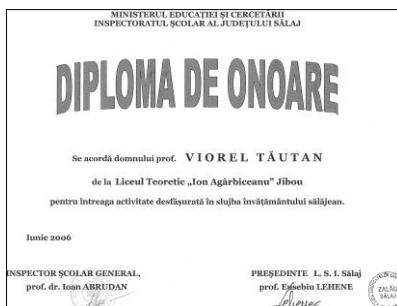

La 50 de ani de la absolvirea liceului

Toată stima și tot respectul meu pentru cel ce a fost, este și va rămâne pentru mine... profesorul și poetul Viorel Tăutan. Vă mulțumesc pentru cei patru ani de liceu în care am avut onoarea să-mi fiți profesor! Vă doresc succes în tot ceea ce faceți!

*Agent-șef de poliție
Cosmin Remus Radu*

De ziua ta, întoarce-te

Întoarce-te din plesnituri de stâncă,
Din scobituri de râpi muiate-n rouă;
Despică umbra muntelui în două,
Fugi de genunea norilor, adâncă.

Arată-mi chipul blând de lună nouă
Și nu privi în urma clipei încă,
Să nu te soarbă hăul ce mănâncă
Frânturi de nimb, când împrejur-i plouă.

Îvinge-ți neputința, prinde-i șalul
Căderilor de fluvii ce împart
Nădejdi și spaime ațipind pe malul

Vegherilor clipind tăcut în cart.
Întoarce-te, iubito, sari în valul
Izvoarelor ce nu ne mai despart!

La mulți ani cu izbândă
în toate și cu speranțe!

Adrian Munteanu

Felix Primavera

*Poetului Viorel Gheorghe Tăutan la
aniversarea zilei sale de naștere*

Îți știu, Poete, al tău umblet,
parfumul primei primăveri
când ai venit, un suflet candid,
și ziua-ți s-a întors spre ieri,

Din inimă, din vis și dor
a izvorât și s-a-implinit
al poeziei veșnic zbor
de la nadir până-n zenit.

Și floare din Florar de-ai fost,
ori din April cu vânt hoinar,
Preasfântul Domn ți-a dat un rost:
Să fii de vorbe făurar.

Să-ți rânduiască Domnul viața
de-acum și până-n veșnicii,
Poete drag, ca dimineața
snopii de raze pe câmpii!

Ți-a zis să cânți, și ai cântat
iubirea sfântă-n dor și-n șapte,
surâsul zilei l-ai purtat
să luminezi cu el în noapte.

Și-o fericită primăvară
să îți aștearnă Domnul Sfânt
în viața ta, o floare rară
cum nu e alta pe pământ!

*La mulți ani!
Alexandru Lazăr,
Phoenix, Arizona*

Dragă Maestre, la mulți și sănătoși ani!

*Cu drag (de pe malul stâng al Dunării)
Szabo K. István*

*Oooo, vă salut respectuos și vă doresc muuuultă
sănătate! Primul meu dascăl iubit! Și-acum îmi
amintesc micul teatru, copil fiind, îndrumat*

Caiete Silvane

nu de un profesor, ci de un educator, un dascăl
dedicat, născut pentru a șlefui suflete!

„Măi bondare, bondărici
ce-ai cătat la noi aici...?”

Veșnic respect și mulțumiri!

Și, vă asigur, o flacăra din sufletul meu a fost
aprinsă de Viorel Tăutan, un mare ziditor
de suflete!

Col. rez. Cornel Pop

Din cronici și însemnări de întâmpinare

„... *Jurnal în răspântii* este volumul unui temperament de artist cu sensibilitatea exacerbată, solitar, neafiliat decât întâmplător vreunei generații. Izului romantic i se alătură strania ipostază de trubadur îmbrăcat în «mantaua» poeziei moderne, abia descins în preajma definitivelor tranziții.” (**Marcel Lucaciu**, în „Viața Românească”, nr. 7-8, 1998)

„... Al doilea volum al autorului se înscrie pe linia căutărilor formale, mergând până la violarea topicii și a dispunerii grafice a versurilor, a verbului, a semnelor – experimente a căror incipiență poate fi detectată și în volumul de debut. Față de prima carte, textele de acum atestă un plus de particularizare a timbrului liric și un proces de substanțializare în planul expresiei.” (**Dan Damaschin**, în *Programul editorial*, Ed. Paralela 45, 2002)

„... Nevoia de transcendență, încrederea în Poezie, cu majusculă, sunt elemente definitorii ale majorității poemelor prezente în volum („*Gesturi în oglindă*, n.n.). Viorel Tăutan practică un lirism al esențe-

Caiete Silvane

lor, în descendența lui Blaga și Nichita Stănescu” (**Maria Irod**, în „Luceafărul”, nr. 11/26 martie 2003)

„... Însă în spatele unor asemenea tehnici oarecum previzibile la postmoderniști, și adesea sub semnul neologismului mai mult sau mai puțin șocant – sau al imaginilor surpriză [...], Viorel Tăutan devine, evident, un poet original în care lirismul personal se difuzează subtil. În acest context, el își descifrează propriile ritmuri interioare fără prea multe complicații.” (**Adrian Costache**, în „Tribuna Învățămantului”, nr. 704-705/2003, p. 9)

„... Spirit meditativ, poetul construiește, în tonalități distincte, poemul, glisând frenetic pe axa timpului, percepând-o diferit, deopotrivă grav și contemplativ. [...] Crezul artistic ce se relevă în dezvoltarea eului este de natură a defini poetul care își asumă mai mult sau mai puțin condiția, privind cu detașare lumea în care trăiește...” (**Imelda Chința**, în „Caiete Silvane”, nr. 64/2010)

„... Acest lucru e nespus de sublim, la rigoare, cineva naturalmente muritor împărtășește totuși afecțiuni nemuritoare. Deși pare a-l confirma pe Sf. Augustin, «este în noi ceva mai adânc decât noi înșine», în realitate îl dezmente. Noi înșine, care purtăm în inimi ceva nemuritor, suntem prin asta ceva mai mult decât nemuritorul purtat în noi. Suntem poezii nemuririi. Așa înțeleg eu mito-poetica erotică a lui Viorel Tăutan și a Doinei Ira.” (**Vianu Mureșan**, în „Ziarul de Cluj”, 31 mai 2011)

„... Ezitarea ființei, autculpabilizarea, căutarea alcătuiesc universul liric al lui Viorel Tăutan care se catalizează ca o simfonie a trăirilor, a neliniștilor, iar comunicarea poetică se concentrează într-un discurs, coerent articulat, aflat sub semnul discontinuității, al fragmentarismului, al dicteului automat, al frazei cu amplitudine în structura căreia sunt recognoscibile trăsături ale unor direcții literare distincte, valorificate cu exigență și originalitate.” (**Imelda Chința**, în „Caiete Silvane”, nr. 95/2012)

Cu Irina Petraș și Daniel Săuca, la Zilele revistei „Caiete Silvane” – Desant USR Cluj (2015)

Cu Doina Ira-Tăutan, la Zilele revistei „Caiete Silvane” (2023)